

des side, ja, så vil dette møde i Qatar blive et tilbageskridt, et forfærdeligt tilbageskridt, fordi det så vil blive starten på en modsætning mellem de allerfattigste lande og de vestlige lande; en modsætning, som verden bestemt ikke har brug for på nuværende tidspunkt.

Derfor håber jeg, at udenrigsministeren nu vil benytte svaret på forespørgslen til at melde ud, at Danmark har tænkt sig at ændre kurs, at Danmark har tænkt sig at komme ulandene i møde.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

Det er klart, at når de 142 lande om godt et par uger mødes i Qatar til den fjerde ministerkonference i WTO, så er formålet at få startet en ny handelsrunde, også fordi der står meget mere på spil end handelspolitik i snævrere forstand.

Vi må forholde os til det ændrede verdensbillede, vi har efter de grusomme begivenheder den 11. september. Vi må forstå, at dette her er en opgave, der hænger sammen med en større indsats for at etablere en mere stabil international orden. Derfor bliver det at få gang i en ny handelsrunde i WTO et signal om styrke og sammenhold internationalt. Evnen til at træffe den beslutning vil være udtryk for en vilje til et internationalt samfund, der er baseret på aftaler om åbenhed.

Det vil være et middel til at imødegå protektionisme og nationalisme, som man ellers altid har en risiko for vokser sig stærkere, når en økonomisk afmatning truer. Med andre ord: De beslutninger, der skal træffes i Doha, Qatar, er også et spørgsmål om at signalere, at der er lys forude.

Det er også klart, at det her har en rolle at spille i en langsigtet strategi, hvor det drejer sig om at fjerne grundlaget for terrorisme, fundamentalisme og bekæmpe fattigdom ved at nedkæmpe ulighederne i denne verden.

Det er her første gang efter den 11. september, at verdens rige lande kan udvise en social ansvarlighed, kan bidrage til at mindske kløften mellem rig og fattig, hvad der selvfølgelig i det lange perspektiv er helt afgørende for den globale udvikling og noget, som vi på de andre dimensioner i sagen, bekæmpelse af kløfter i denne verden, skal følge stærkt op med en global deal på verdenstopmødet i Johannesburg i september næste år.

Vi kan konstatere, at forhandlingssituationen op til Doha har ændret sig afgørende efter den 11. september. I begyndelsen af september var der nok en forventning om, at der kunne opnås accept af en noget bredere runde, bl.a. kunne et vellykket miniministermøde, som Mexicos præsident stod i spidsen for i august, tyde i den retning.

Nu må man nok se i øjnene, at det bliver en mere snæver runde, der kan komme i gang. Det er blevet vanskeligere, tror jeg, at opnå en fuldt tilfredsstillende imødekommelse af danske prioritetsemner som miljø og arbejdstagerrettigheder. Til gengæld synes den vestlige verdens forhold til udviklingslandene og nødvendigheden af at give dem indrømmelser på handelsområdet at være styrket.

Generelt er forhandlingerne op til Doha præget af en betydelig åbenhed. Man har lært af Seattle, og vi kan håbe, at det også kan føre til en større tilslutning til det danske ønske om en parlamentarisk forsamling, som vi selvfølgelig vil fremføre på den kommende ministerkonference.

Drøftelserne om en ministererklæring – hr. Keld Albrechtsen var lidt inde på det – bekræfter det her skitserede billede. Forhandlingerne vil pågå helt frem til selve konferencen.

Der er fire hovedområder, der står helt centralt, og som er af særlig betydning for EU's forhandlingslinje op til konferencen: imødekommelserne i forhold til udviklingslandene, landbrug, miljø- og arbejdstagerrettigheder, investering og konkurrence.

Udviklingslandene har været omdrejningspunktet helt siden Seattle. Der indgår to hovedelementer i drøftelserne omkring ulandsinteresserne. Det ene er implementering. Hele spørgsmålet om implementering vedrører jo de forpligtelser, man påtog sig i den seneste handelsrunde, Uruguayrunden. En række udviklingslande har problemer med at leve op til de krav, de fik dengang, og samtidig oplever de, at de ikke i forhold til de rige lande får de fordele af handelsliberaliseringen, de var stillet i udsigt.

Forudsætningen for at få flertallet af WTO's medlemslande, som er udviklingslande, til at tilslutte sig en ny runde er, at vi får tilgodeset ulandenes interesser på det her område. Vi må være indstillet på at give indrømmelser også der, hvor det er af reel, særlig betydning for udviklingslandene, fordi der er noget, de kan leve på kort sigt som landbrug og tekstiler.

Med hensyn til implementering kan man generelt sige, at EU ønsker en forhandlingslinje,